

re in plenitudine temporis, ut ait Apostolus, vel in medio annorum, ut dicitur Abacuc 3, ut quemadmodum Sol in medio planetarum positus, superiores & inferiores illuminat, ita & Christus verus Sol iustitiae, facula anteriora, per fidem suę Incarnationis futurę, & sequentia per doctrinam Evangelicam, ab ejus ore promanantem, illustraret.

CAPUT II.

De necessitate Incarnationis.

Manifestum est, Incarnationem non esse necessariam absolutè, cum sit opus ad extra, & opera Dei ad extra libera sint. Nec ex suppositione creationis universi, quia cum universo condito non habet necessariam connexionem. Certum est etiam, illam non fuisse simpliciter necessariam ad reparandum hominem à peccato, cum Deus alii modis potuerit hominem reparare, vel illi condonando injuriam per peccatum irrogatam, vel acceptando satisfactionem ejus inaequalem & imperficiam. Unde solum difficultas est & controversia inter Theologos, an supposito quod Deus voluerit condignam pro peccato hominis exigere satisfactionem, necessarium fuerit Incarnationis mysterium: Cujus difficultas resolutio ex alterius decisione penderet, an scilicet homo purus, condignum pro suo vel alieno peccato mortali potuerit exhibere Deo satisfactionem. Homo inquit purus, non per exclusionem gratiae & auxilij supernaturalis, id est in puris naturalibus constitutus, sed per exclusionem unionis personalis ad Deum, hoc est homo, qui non est Deus.

2. Dico igitur, purum hominem non posse pro peccato mortali suo vel alieno condigne Deo satisfacere, subindeque necessarium fuisse Incarnationis mysterium ad exhibendum Deo pro peccatis hominem condignam satisfactionem.

Probatur conclusio ratione fundamentali: Satisfactione cuiusvis puri hominis est finiti valoris & dignitatis, injurya vero per peccatum mortale Deo illata, est infinita in genere moris. Sed per satisfactionem finitam, non potest condigne compensari infinita injurya: Ergo purus homo nequit pro peccato mortaliter condigne satisfacere. Major quantum ad primam partem patet, cum enim valor satisfactionis sumatur ex dignitate persona satisfaciens, manifestum est puram creaturam non posse valorem infinitum in actus quibus Deo satisfacit influere. Probatur igitur, negando absolute Majorem, hoc enim inter satisfactionem & restitutionem intercedit discrimen, quod ad istam sufficit quod res ablata vel aequivalens absolute reddatur, ad illam verò ulterius requiritur, ut res ablata restituatur per actum adaequante gravitatem offendae, & quod tantum honoris persona offendae tribuat, quantum ex offendae ablature fuerat; unde si plebeius aliquid à Rege auferret per rapinam, & aequivalens restitueret, satisfacret quidem pro re ablata, non tamen pro iuria illi irrogata, & talis actus possit quidem dici sufficiens restitutio, non tamen sufficiens satisfactione; quia nimis illius subjectio & humiliatio non adaequaret injuryam gravitatem: cum ergo actus charitatis in ratione satisfactionis & obsequij, non adaequaret gravitatem offendae, Deo per peccatum illata, nec tantum honoris ei tribuat, quantum ei peccato ablatum est; & gravius ac atrocius sit, Deum subjecere creaturam, quam si honorificem Deo, creaturam illi subjecere; licet talis actus reddat Deo quantum ad effectum rationem ultimi finis, non potest tamen dici condigna satisfactione pro peccato.

3. Confirmatur eo gravior fit injurya personae excellenti, quod magis deprimit & inhonatur: Atqui Deus per peccatum mortale in infinitum deprimit & inhonatur: Ergo illud malitiam & gravitatem infinitam continet. Major patet, Minor probatur. Depressio & humiliatio personae excellentis, mensuratur ex distantia excellentiae illius, & vilitatis rei cui subjicitur: Atqui Deus infinitè distat à creatura, cui per peccatum subjicitur: Ergo per peccatum mortale, in infinitum deprimitur.

4. Explicatur & magis illustratur haec ratio: summa Dei gloria in eo est, ut sit finis ultimus omnium

terum, peccatum autem mortale in eo consistit, quod avertat hominem à Deo ut ultimo fine, & finem ultimum constituit in creatura, ex quo fit ut Deus ipse ordinetur ad creaturam, velut medium ad finem, vel illi subjiciatur, in quo gravis est contemptus Dei, fit enim vilior creatura, in estimatione & appretiatione peccatoris. De quo Deus conqueritur Jerem. 2, his verbis: *Dereliquerunt me fontem aqua viva, & fodierunt sibi cisternas dissipatas.* Hanc rationem insinuat D. Thom. q. 28 de veritate art. 2, ubi hæc scribit. *Quicunque rem aliquam dignorem indigniori postponit, injuriam ei facit, & tanto amplius, quanto res est dignior: quicunque autem in re temporali finem sibi constituit, quod facit omnis mortaliter peccans, ex hoc ipso quantum ad affectum suum præponit creaturam creatori, diligens plus creaturam quam creatorum, finis enim est qui maximè diligitur.* Cum ergo Deus in infinitum creaturam excedat, erit peccantis contra Deum infinita offensa, ex parte dignitatis ejus, cui per peccatum injurya quadammodo fit, dum ipse contemnit & ejus præceptū.

5. Secundum caput ex quo infinita peccati mortalis malitia à posteriori colligitur, est infinita pena, quæ ipsi debetur: nam ut ait S. Th. in 2. dist. 42. q. 1. art. 5. ad 2. *Ex hoc quod contra infinitum peccas, debetur tibi pena infinita.* Quibus verbis aperit declarat, effectum moralem infinitum, nempe debitum peccati infinitum, in peccato mortali contineri, quod non esset verum, si illud in ratione offendae malitiam tantum finitam contineret; effectus enim moraliter infinitus, in causa finita moraliter contineri nequit.

6. Tertium caput insinuat ab eodem S. Doctore 2. 2. q. 65. art. 4, ubi docet, quod offendit Principi illata, redundat in multitudinem subditorum, quorum est caput, & ex ea multitudine gravitatem accipit: Atqui Deus est princeps & caput infinitarum creaturarum possibilium, quæ in eo continentur velut in causa & capite: unde qui Deum offendit, virtualiter eas omnes laedit, & quæ ac si de facto existentes: Ergo de facto peccatum infinitatem habet in ratione offendae.

7. Objicies primò: Illa satisfactione est aequalis offendae, quæ reddit persona offendae totum quod ei abstulerat: At eliciens actum charitatis, reddit Deo totum quod illi abstulerat per peccatum: Ergo pro illo perfecta aequalitate satisfacit. Major videtur certa, Minor sic ostenditur. Homo per peccatum mortale abstulit à Deo rationem ultimi finis, solum quod affectum: At eliciens actum charitatis, reddit Deo quantum ad affectum rationem ultimi finis: Ergo illi reddit totum quod abstulerat per peccatum.

8. Respondeo primò, negando absolute Majorem, hoc enim inter satisfactionem & restitutionem intercedit discrimen, quod ad istam sufficit quod res ablata vel aequivalens absolute reddatur, ad illam verò ulterius requiritur, ut res ablata restituatur per actum adaequante gravitatem offendae, & quod tantum honoris persona offendae tribuat, quantum ex offendae ablature fuerat; unde si plebeius aliquid à Rege auferret per rapinam, & aequivalens restitueret, satisfacret quidem pro re ablata, non tamen pro iuria illi irrogata, & talis actus possit quidem dici sufficiens restitutio, non tamen sufficiens satisfactione; quia nimis illius subjectio & humiliatio non adaequaret injuryam gravitatem: cum ergo actus charitatis in ratione satisfactionis & obsequij, non adaequaret gravitatem offendae, Deo per peccatum illata, nec tantum honoris ei tribuat, quantum ei peccato ablatum est; & gravius ac atrocius sit, Deum subjecere creaturam, quam si honorificem Deo, creaturam illi subjecere; licet talis actus reddat Deo quantum ad effectum rationem ultimi finis, non potest tamen dici condigna satisfactione pro peccato.

9. Respondeo secundò, data Majori, negando Minorem;

Minorem; charitas enim non reddit Deo rationem ultimi finis, eo modo quo ablata est per peccatum, nam peccatum Deum subjicit vilissimè creature, charitas autem subjicit creaturam Deo: subjicere verò Deum creature, est majus in infinita, quam subjecere Deo creaturam. Præterea Deus est ultimus finis ex propria sua bonitate, quam charitas minime reddit, sed supponit.

10. Objicies secundò: Esto injurya per peccatum mortale Deo illata, sit infinita in genere moris, non tamen est infinita simpliciter & intrinsecè, sed extrinsecè tantum & secundum quid, cum persona offendens se habeat solum per modum objecti, respectu injuryæ ipsi illata: unde S. Thomas hic art. 2. ad 2. ait, peccatum habere *quandam infinitatem, ex infinitate divinae maiestatis:* Atqui satisfactione puri hominis eadem habet infinitatem ex gratia & charitate à qua procedit, cum actus charitatis extrinsecè & objective infinitus sit: Ergo satisfactione puri hominis, est aequalis & cōdigna offendae, per peccatum mortale Deo illata.

11. Respondeo negando Majorem, ut enim in tractatu de peccatis ostendimus, peccatum mortale, in ratione offendae, est malitia & gravitas simpliciter infinita, in genere moris, ed quod persona offendens, non solum per modum objecti, sed etiam per modum subjecti ad injuryam ipsi illata comparetur, ut constat ex communī modo loquendi, non enim offendens, sed persona offendens, dicitur injuryam pati & recipere, & ex vulgari illo prologo: *honor est in honorante, injurya autem in persona injuryata:* unde si talis persona sit infinita dignitatis, ut est Deus per peccatum mortale offendens, influit moraliter in offendam seu injuryam ipsi irrogatam, gravitatem & malitiam in genere moris simpliciter infinitam. Nec obest quod S. Thomas dicat, peccatum habere quandam infinitatem ex infinite divinae maiestatis. Ideo enim addidit particulam illam *quandam*, ut significaret peccatum non esse infinitum physicè, & in genere entis, sed duntaxat moraliter, seu in genere moris; illudque adhuc non esse infinitum secundum omnem rationem moralitatis in ipso inclusam; nō enim habet malitiam infinitam, inquantum est malum hominis, sed solum inquantum est malum Dei, & habet rationem offendae, ut loco citato declaravimus.

12. Ex dictis colligitur, hominem purum, existentem in gratia, posse de condigno pro peccato veniali satisfacere; quia tale peccatum non est infinitum in ratione offendae, sicut peccatum mortale, cum peccatum venialiter non postponat Deum creaturam, nec in ea summa ultimum finem constitutus, sicut ille qui peccat mortaliter.

CAPUT III.

De motivo Incarnationis.

1. Dico breviter, Reparatio generis humani, ita fuit principale motivum Incarnationis, ut si homo non peccasset, Incarnatione facta non fuisset, ex vi presentis decreti. Ita S. Thomas hic art. 3. & alij communis, contra Scotum, sentientem in dicta hypothesi Christum venturum, sed non in carne passibili; & contra Suarem, Martinonum & alios, existentes præcipuum Incarnationis finem & motivum, esse excellentiam tanti mysterij, & alia bona ex eo consecutra, à peccato independentia.

2. Probatur primò conclusio ratione D. Thomae: De his quæ pendent ex libera Dei voluntate, nihil aliud scire aut definire possumus, quam quod ex Dei revelatione, per Scripturam, Traditionem, & Patres, nobis innotescit: Atqui ex illis aliud nobis non innotescit de Incarnatione Verbi Divini, quā quod facta fuerit in remedium peccati, & redemptio-

nem generis humani, imò sàpè addunt Patres, eam si nullum fuisset peccatum, non esse futuram: Ergo sine fundamento assentitur, quod si homo non peccasset, incarnatione facta fuisset. Major patet, Minor probatur, proferendo aliqua Scripturæ & SS. Patrum testimonia, quibus aperte significatur, Deum non venisse in mundum, per Incarnationem, nisi ut peccatores salvos faceret. Matth. 18. & Luc. 19.

Venit filius hominis querere & salvum facere quod perirerat. Joan. 3. sic Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret, ut omnis qui credit in eum non pereat, sed habeat vitam aeternam: 1. ad Thymot. 1. Christus Iesus venit in hunc mundum peccatores salvos facere. Denum Ecclesia in Symbolo Concilij Nicenæ canit: *Qui propter nos homines, & propter nostram salutem, descendit de celis, & incarnatus est.*

3. Accedunt testimonia SS. Patrum. Irenæus enim lib. 5. adversus haereses cap. 14. *Si non haberet caro salvari, nequam Verbum caro fæcum esset.* Athanasius serm. 3. contra Ariani. *Vi Verbum ficeret homo, nunquam destinatum fuisset, nisi hominis necessitas id postulasset.* Ambrosius lib. de Incarn. cap. 6. *Qua era causa Incarnationis, nisi ut caro quæ peccaverat redimeretur?* Cyrillus dial. 5. de Trinit. *Si non peccassimus, non esset factus similis nobis.* Dem. August. serm. 8. de verbis Apostoli: *Si homo non periret, Filius hominis non veniret.* Et serm. 9. *Nulla causa fuit venientia Christo Domino, nisi peccatores salvos facere.*

4. Neque his satifit, dicendo, Scripturam, Patres & Concilia, solum affere motivum Incarnationis quoad modum, seu cur Christus venit in carne passibili: non verò incarnationis quoad substantiam, seu cur simpliciter venerit. Nā si valeret hæc responsio, falsa esset absoluta Patrum locutio, assentientium non venturum Christum, Adamo non peccante: Sed hoc non est dicendum: Ergo nec illud. Sequela majoris probatur: Id quod potest fieri duobus modis; ex eo quod uno ex illis non fiat, non potest dici ab solute non fieri, cum absoluta negatio omnem modum excludat, illa enim, ut cōmuniter dicitur, adeo malignantis est naturæ, ut totum destruat: Ergo si Adamo non peccante, Christus veniret, licet in carne impassibili, falsa erit, absoluta Patrum locutio assentientium non venturum Christum, Adamo non peccante. Quod declarari & illustrari potest, his exemplis: si quis simpliciter & absolute diceret, corpus Christi non esse in celo, vel in sacramento, hæreticus ceneretur, quanvis ibi non sit in carne passibili. Item si quis assenseret, Regem non esse venturum in aliquam civitatem, sciens esse venturum absolute, quanvis non cum pompa regali, sed incognito, vel non cum aliqua veste conuera, aut aliqua alia circumstantia, mentiretur: Pariter ergo falsum dicent SS. Patres, cum simpliciter & absolute assenserint, non futuram Incarnationem, Adamo non peccante, si revera futura esset quoad substantiam, quanvis non quoad modum & circumstantiam carnis passibili.

5. Potest insuper hæc responsio & doctrina Scotti, & Discipulorum ejus, hac ratione confutari. Ex vi presentis decreti, Christus non erat venturus, nisi in carne passibili: Atqui Adamo non peccante, non erat venturus in carne passibili: Ergo Adamo non peccante, Christus, ex vi presentis decreti, nullo modo erat venturus. Major probatur: presens decreta Dei de Incarnatione Verbi & adventu Christi, cum sit actus perfectissimæ providentia, determinavit omnes circumstantias particulares incarnationis, sine quibus illa non existeret: vel ergo determinavit carnem passibile, vel impassibile: non impassibile, ut constat, aliquoquin de facto Verbum assumisset carnem impassibilem: Ergo non nisi passibile.

6. Ut Adversarij ab hac difficultate se expediant, A 4 distin

distinguunt duplex decretum in Deo, unum quoad substantiam Incarnationis, abstrahendo à carne passibili vel impassibili; alterum circa circumstantiam particularē carnis passibili; & addunt, quod sicut ex vi hujus secundi decreti, Christus de facto venit in carne passibili; ita ex vi primi, venisset in carne impassibili, Adamo non peccante.

7. Sed contra: Quamvis decretum Dei conditio-
natum & inefficax possit terminari ad rem in com-
muni, vel ad ejus substantiam, praescindendo à cir-
cumstantiis particularibus, ut constat in voluntate
Dei Antecedente, quā vult omnes homines salvos
fieri, illa enim respicit salutem omnium hominum,
secundūm se consideratam, & præcisam à cir-
cumstantiis particularibus, ut in Tract. de voluntate Dei
declaravimus, repugnat tamen decretum Dei effi-
cax & absolum (quale est decretum Dei in Incar-
natione Verbi) ad solam rei substantiam, ut præcisam
à circumstantiis, terminari, cū illa non possit poni
à parte rei, nisi ut vestra omnibus suis circumstantiis.

8. Confitatur: decretum Dei efficax regulatur
per actum prudentiae perfectissimae: Atqui prudentia
perfectissima ad omnes singulares circumstantias at-
tendit, sine quibus objectu evenire non potest: Ergo
decretū Dei efficax, non terminatur ad solā rei sub-
stantiam, praescindendo à circumstantiis particularibus.

9. Confirmatur & illustratur magis hæc ratio, ex
discrimine inter voluntatem humanam & divinam:
humana quidem multa decernit, nondum attentis,
aut volitis circumstantiis particularibus, quod pro-
venit ex multis imperfectionibus. Primo ex ignora-
ntia, quia non omnes circumstantiae in eodem in-
stanti occurunt menti & memoria humana, sed
paulatim & successivè. Secundo ex impotencia, quia
non potest voluntas humana sine confortio alterius
causa, omnes circumstantias particulares exequi, &
ita cogitur expectare concursum & consensum alterius
causa.

Tertio, si Deus voluit propter Christum prius
intendit redimere nos, non debet dicere scriptura,
*sic Deus dilexit mundum, ut filium suum unigeni-
tum dare*, sed potius, sic Deus dilexit Christum, ut
propter illū voluerit permittere nos cadere in miser-
ia peccati, & ex illa aliquos liberare; quod à modo
loquendi Scripturæ & SS. Patrum prorsus est alienū.

14. Denum si Deus præcipue voluisset incarna-
tionis mysterium, propter ejus excellentiam & bonitatem
intrinsecam, sequeretur incarnationē fuisse fu-
turam, etiā mundus non fuisse creatus, fuisse enim
volita independenter ab universo; unde præcisè ex
volitione illa Incarnationis propter ipsius excel-
lentiam, tanquam propter finem præcipuum, & in-
dependentem à remedio peccati, secuta fuisse pro-
ductio unius tantum individui naturæ humanae, in
quo Verbum subsisteret, & nullius alterius homini-
nis, vel creature, quod videtur absurdum.

Solvuntur objectiones præcipue.

15. Objecies primo: Christus est volitus & præ-
destinatus à Deo ante præscientiam peccati
Adami: Ergo prædestinationis Christi est inde-
pendens à tali peccato & ejus remedio, ac proinde,
etiā Adam non peccasset, Christus venisset. Con-
sequens patet, prius enim non potest pendere à po-
steriori, Antecedens verò sic ostenditur. Prædestina-
tio Christi prior fuit decreto producendi creature, subindeque decreto permittiendi peccatum Adami: Er-
go Christus volitus & prædestinatus est à Deo ante
permissionem, ac proinde ante præscientiam peccati
Adami. Consequētia manifesta est, Antecedens verò,
in quo est difficultas, probatur primo ex scriptura:
Christus enim ad Colos. 1. *Primogenitus omni crea-
ture nuncupatur, non ordine executionis ut constat,*
sed intentionis & causalitatis finis. Nec putandum,
loqui Paulum de Christo secundūm divinitatem, sic
enīm

enīm unigenitus quidem, sed non primogenitus di-
citur, ut notat Athanasius, & Patres Concilij Ephesi-
ni. Item Proverb. 8. sapientia Dei incarnata (ut ex-
plicant multi ex SS. Patribus) *initium viarum Domini*
appellatur, non in temporali terum executione, cū
post multa jam creata Christus venerit, sed in divina
intentione & prædestinatione: Ergo ex scriptura
prædestinationis Christi prior fuit in mente divina de-
creto producendi creature. Ratio etiam id suadet,
quicunque enim ordinatè vult, prius intendit ea
quæ sunt nobiliora: Atqui Deus ordinatissime vult,
& rerum omnium nobilissima est Incarnationis, pro-
pinquissime accedit ad Deum, qui est ultimus finis:
Ergo Incarnationis, seu Christi prædestinationis, prius
fuit volita & intēta à Deo, quā productio creaturarū.

16. Huic argumento, quod apud Adversarios pal-
marium est, tripliciter respondent nostri Thomista:
Aliqui enim, concessio Antecedente, negant Conse-
quentiam: quia (inquit) etiā Christi prædestina-
tio antecedat præscientiam peccati Adami, & de-
cretum hominis redimendi, eo ipso tamen, quod non
alio modo, neque alio medio, voluit Deus eam exe-
qui, nisi media permissione peccati, fit inde, quod si
homo non peccasset, Christus non venisset. Eo pro-
portionali modo, quo licet intentione quā habet Deus
dandi suā gloriam electis, sit prior decreto de bonis
operibus ipsorum, atque adeò prævisionem hu-
musmodi operum antecedat (juxta communiores
& veriores sententias) nihilominus, quia Deus
non aliter statuit voluntatem sive intentionem ad
implere, quam per bona opera electorum, verum est
dicere, quod nullus electorum absque bonis operi-
bus salvabitur, ut in Tractatu de providentia &
prædestinatione declaravimus.

17. Alij verò respondunt, decretum Incarnationis,
& Christi prædestinationem, seu Christum ut voli-
tum & prædestinatum, esse quidem priorem in men-
te divina, in genere cause finalis, ideoque appellari
primogenitum creaturæ, & *initium viarum Domini*, &
Apóstolus dicere 1. ad Corinth. 5. *Omnia vestra
sunt, vos autem Christi, Christus autem Dei*. Quibus
verbis significat, ut interpretatur S. Thomas, quod
quemadmodum omnia propter prædestinatos crea-
turae sunt, ita omnia creata, ipsique prædestinati, sunt
propter Christum, ut est homo, tanquam propter finem,
sicut & illa omnia, & ipsem Christus, sunt
propter Deum, ut finem ultimum. Nihilominus
Christum ut volitum & prædestinatum, esse poste-
riore permissione & præscientia peccati origi-
nalis, in genere causa materialis, seu occasionalis, quia
ex tali peccato Deus sumpsit occasionem volendi
Incarnationem, & prædestinandi Christum, ut ho-
minem Redemptorem, sub qua ratione intendi ne-
quit, nisi præviso homine, ut materia perficienda, &
peccato ut materia destruenda. Non enim (inquit)
repugnat, id quod est prius & independens in uno
genere causa, esse posterius & dependens in alio,
cum causa sint sibi invicem causa, ut docent Philo-
sophi, & variis exemplis declarant.

18. Alij demū, sic distinguunt principale Ante-
cedens: Christus est volitus & prædestinatus à Deo
ante permissionem & præscientiam peccati Adami:
Si illa particula *ante*, denotet prioritatem in omni
genere causa, negant Antecedens. Si denotet dum
taxat prioritatem in genere finis *qui*, vel *cuius gratiā*, concedunt Antecedens, & negant Conse-
quentiam: Nihil enim vetat Christum in ordine intentionis
prius fuisse volitum ut finem *qui*, seu *cuius gratiā*, quā
remedium peccati, seu humanum genū ut redimendum; & posterius in ratione finis *cui*,
quia nimis incarnatio ordinatur ad redemptio-
nem hominum, & cedit in bonum & utilitatem hu-

manæ naturæ. Id explicant exemplo Medici deside-
rantis sanitatem infirmo: ipsa enim sanitas est
prior ægroti in ratione finis *qui*, seu *cuius gratiā*,
æger verò cui sanitas desideratur, est prior in co-
dem genere causa finalis, in ratione finis *Cui*.

19. Ex hoc doctrina & distinctione, solutum ma-
net aliud argumentum Adversariorum, qui dicunt
quod ordinare majus bonum ad minus, est inordi-
natè procedere: Sed Christus, ut pote Deus, est ma-
jus bonum, quam salus & redemptio hominum, qui
sunt creaturae: Ergo si Deus ordinaret Christum,
seu Incarnationis mysterium, in salutem & redemp-
tionem hominum, inordinatè procederet. Ad hoc,
inquam, patet responsio ex iam dictis. Major enim
distinguenda est ordinare majus bonum ad minus,
tanquam ad fidem *qui*, vel *cuius gratiā*, est inordi-
natè procedere, concedo Majorem. Ordinare majus
bonum ad minus, tanquam ad finem *Cui*, nego Ma-
jorem. Nam Angeli in scriptura dicuntur produc-
& missi in ministerium hominum, & salus rustici
dicitur finis *Cui*, providentia regia, quia illa cedit
in ejus bonum & utilitatem. Item inferiorum gene-
ratio dicitur finis *Cui* motus cœli, nec tamen pro-
pria est illo perfectior.

20. Objecies secundò: Si genus humanum ut
redimendum, esset finis & motivum, ob quod Deus
Christum intendit, sequeretur Christum esse minùs
dilectum à Deo, quam genus humanum: Sed hoc
dici nequit, cum de Christo dicat Pater & ternus
Marth. 3. *Hic est filius meus dilectus, in quo mihi com-
placui*: Ergo nec illud. Sequela Majoris probatur,
medium eum diligatur propter finem, minùs dilige-
tur quam ipse finis: Ergo si genus humanum, ut
redimendum, esset finis & motivum, ob quod Deus
Christum intendit, Christus minùs à Deo diligere-
tur, quam genus humanum.

21. Respondeo negando sequelam Majoris, & ad
ejus probationem, distinguo Antecedens: medium
minùs diligatur quam finis, quando habet rationem
puri medi, concedo Antecedens: quando non so-
lum habet rationem medi, sed etiam finis, nego
Antecedens. Christus autem non habet rationem
puri medi ad redemptionem generis humani, cum
ea ad gloriam & exaltationem ipsius Christi tan-
quam ad finem referatur, sicut exaltatio Christi, ad
gloriam Dei tanquam ad finem ultimum ordinatur,
juxta illud Apostoli 1. ad Corinth. 5. *Omnia vestra
sunt, vos autem Christi, Christus autem Dei*.

22. Objecies tertio: Mysterium incarnationis
fuit Adamo revelatum in statu innocentia, ut do-
cet S. Thomas 2.2. qu.2. art.7. & tamen sui peccati
futuri conscius seu præscius non fuit; alioquin
talis notitia in eo cauasset tristitiam, cum hujus
status florentissimi felicitate incompossibilem: Ergo
remedium peccati Adami, non est præcipuum in-
carnationis motivum.

23. Respondeo, concessio Antecedente, negando
consequentiam, potuit enim Adamo revelari in-
carnationis mysterium, absque eo quod præcipuum
illius motivum ei revelaretur. Cū ergo incarnatio
ad liberationem hominis à peccato, & ad gloriæ
consummationem ordinetur, licet non fuerit reve-
latum Adamo remedium peccati ut motivum, fuit
tamen revelata consummatio gloriae, ut docet S.
Thom. loco citato, & hoc fuit sufficiens ut ab illo
tolleretur anxietas, & tristitia, quae oritur in homi-
ne, quando cognito effectu, ejus causa ignoratur.

24. Objecies quartò: Ex Augustino lib. de mu-
nitiis & concupis. cap. 21. In statu innocentia, sub-
indeque ante peccatum Adami, conjunctio viri &
feminae fuit signum conjunctionis Christi cum
Ecclesia: Ergo Adamo non peccante Christus
venisset.